

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 42079-04-24 גבעוני נ' עמרם ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת יעל ענתבי-שרון

תובע עידו גבעוני

נגד

- נתבעים
1. דניאל עמרם (נמחק)
 2. יוסף ישראל
 3. ענת קם
 4. בן כספית
 5. רויטל סלומון

החלטה

עניינה של החלטה זו בבקשת הנתבעת 5 לקבוע כי בימ"ש השלום בירושלים נעדר סמכות מקומית ולהורות על העברת הדיון לבימ"ש השלום בת"א.

א. רקע

1. במסגרת תביעה זו שהגיש התובע כנגד הנתבעים, מלין התובע על פרסומים של הנתבע 1 ברשת הטוויטר, אשר לטענתו מהווה "לשון הרע". לטענת התובע, הנתבעים 3-5 פרסמו מחדש את הפרסום של נתבע 1 תוך שהוסיפו, דברים המהווים לשון הרע בפני עצמם. ביחס לנתבע 2 הובהר כי לא נטען כנגדו לפרסום מחדש, אולם נטען כי בתגובתו הפיץ גם הוא לשון הרע כנגד התובע. הנתבע 1 נמחק מהליך ביום 2.12.24, לאחר שלא עלה בידי התובע לבצע לו מסירה של כתב התביעה כדין.

2. בכתב התביעה צוין כי: " לבית המשפט הנכבד הסמכות המקומית לדון בתביעה זו נוכח מקום המחדל העובדה כי מדובר בפרסום באינטרנט/ מקום עבודתו של הנתבע/ מיקום מגורי התובע וכו'- קרי: סמכות בית משפט השלום בירושלים, וזאת אף בהתאם לסעיף 7 לתקנות סדר הדין האזרחי התשע"ט - 2018".

3. בכתב הגנה וכן בבקשה מוקדמת שהגישה נתבעת 5, בין היתר, היא כפרה בסמכותו המקומית של בימ"ש זה לדון בתביעה. נטען, כי אף לא אחד מהנתבעים מתגורר במחוז שיפוט של בימ"ש השלום בירושלים וכי הבחירה להגיש את התביעה במחוז ירושלים נועדה "לסבך ולטרטר את הנתבעים ותו לא" (ראה בעמ' 7 לבקשה מיום 6.6.24 וסעיף 1.3 לכתב ההגנה של נתבעת 5).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 42079-04-24 גבעוני נ' עמרם ואח'

תיק חיצוני:

4. בדיון מקדמי שהתקיים ביום 5.11.25 לאחר שניסיונות ביהמ"ש לצמצם את המחלוקת לא הועילו, הודיע ב"כ נתבעת 5 כי הוא עומד על בקשתו זו וחזר על הטענה כי אין מבין הנתבעים נתבע המתגורר בירושלים וכי מטרת הגשתה של התביעה בירושלים נועדה להכביד על הנתבעים. התובע עמד על כך שהסמכות המקומית אכן נתונה לבימ"ש זה וזאת לטענתו בשל העובדה כי מקום עבודתם של הנתבעים או חלקם- בתחום השיפוט של ביהמ"ש בירושלים.
5. בסיום הדיון הוריתי לתובע להגיש את אישורי המסירה ביחס לכלל הנתבעים ואפשרתי לנתבעים המעוניינים בכך להתייחס לתגובת התובע ביחס לטענת חוסר הסמכות המקומית.

ב. עיקרי טענות הצדדים

6. התובע טוען כי מקום עבודתם של מרבית הנתבעים הוא בתחומי השיפוט של ביהמ"ש בירושלים: כך, לטענתו, הנתבע 2, אשר עוסק ככתב חדשות ערוץ 13, ולפיכך נטען כי מקום עבודתו / עסקו בקריית התקשורת 1, בנווה אילן. כך גם ביחס לנתבעת 3, אשר נטען כי היא עובדת בעיתון "הארץ" אשר כתובתו ברחוב בית הדפוס בירושלים. כך גם נטען, ביחס לנתבע 4, כתב חדשות 12, אשר כתובתה היא במושב "נווה אילן".
7. הנתבעת 5 טוענת, בתמיכתם של נתבעים 2 ו-3 (אשר הגישו תצהיר לתמיכה בבקשה ביום 1.12.25), כי מקום עבודתם הוא בתל אביב ולא בירושלים. עוד נטען כי אף לו היה מקום עבודת מי מהנתבעים בירושלים, אין מדובר ב"מקום עסקו" כדרישת תקנות סדר הדין האזרחי התשע"ט-2018 וכי יש לאבחן בין "מקום עסקו של הנתבע" כלשון תקנה 7 לתקנות לבין "מקום עבודתו", שאינו מונח המעוגן בתקנות ואינו מקנה סמכות מקומית לביהמ"ש הנמצא בתחומי אותו "מקום העבודה".

ג. דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי עיין היטב בטענות הצדדים, מצאתי כי דין הבקשה – להתקבל. אנמק.
9. סעיף 7 לתקנות סדר הדין האזרחי התשע"ט-2018 (להלן: "התקנות") אשר דן ב- "מקום שיפוט", קובע כך:

"(א) תובענה תוגש לבית המשפט המצוי במחוז שיפוט של מקום מגוריו או מקום עסקו של הנתבע או במקום המעשה או המחדל שבשלו תובעים ואם הייתה התובענה במקרקעין תוגש לבית המשפט שבמחוז שיפוטו הם מצויים; אם קיים הסכם בין בעלי הדין על מקום השיפוט, תוגש התובענה לבית המשפט שעליו הוסכם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 42079-04-24 גבעוני נ' עמרם ואח'

תיק חיצוני:

(ב)כתב תביעה בשל פרסום או סחר ברשת האינטרנט יוגש לבית המשפט שבמחוז שיפוטו מצוי מקום מגוריו או מקום עסקו של הנתבע או התובע; הגיש עוסק כהגדרתו בחוק הגנת הצרכן, התשמ"א-1981 תביעה כאמור, תוגש התביעה במקום עסקו או במקום מגוריו של הנתבע בלבד.

(ג)בית המשפט המוסמך לדון בתביעה הכוללת כמה נתבעים הוא בית משפט המוסמך לדון נגד אחד מהם לפי תקנות משנה (א) או (ב)."

10. הנה כי כן, מכוח האמור בתקנה 7 (ג) הרי שדי בכך שסמכות השיפוט ביחס לאחד הנתבעים תהיה בירושלים, כדי שביית משפט זה יקנה סמכות ביחס לתביעה כולה.

11. בשים לב כי עסקינן בתביעה הנוגעת לפרסום ברשת האינטרנט, הרי שבעניינינו חלה תקנה 7(ב) לפיה הסמכות המקומית נקבעת לפי מקום מגוריו או מקום עסקו של הנתבע או התובע.

12. בדיון שהתקיים בפני ביום 5.11.25 צמצם התובע את מקור הסמכות המקומית הנטענת לכך שמקום עבודתם של שלושה מהנתבעים (נתבעים 2-4) בתחום שיפוט ירושלים ולא עמד על הטענה אשר הופיעה בכתב התביעה כי כתובת מגורי התובע בירושלים. הנתבעים 2-3 הגישו ביום 1.12.25 תצהיר ולפיו מקום עבודתם כלל איננו בירושלים. הנתבע 2 טען בתצהירו כי הוא עובד בתל אביב ומתגורר בכפר סבא והנתבעת 3 הצהירה כי היא עובדת ומתגוררת בתל אביב. ביחס לנתבע 2, לא הייתה מחלוקת כי הוא עובד בחברת החדשות המשדרת מנווה אילן. היות שדי בקניית סמכות ביחס לאחד הנתבעים בלבד יש לבחון אפוא, האם ניתן להסתפק בכך שמקום עבודתו בתחום שיפוט ירושלים כדי שבימ"ש זה יקנה סמכות מקומית.

האם יש לפרש את המונח "מקום עסקו" כזהה ל- "מקום עבודתו"?

13. תקנה 7א נוקטת במילים "מקום עסקו של הנתבע". לטענת התובע, "מקום עסקו" זהה למעשה ל"מקום עבודתו". האמנם?

14. כלל הוא כי המחוקק, כמו גם מתקין התקנות "איננו משחית מילותיו לריק" ולא בכדי בחר במונח "מקום עסקו". לו היה סבור כי "מקום עסקו" הוא גם "מקום עבודתו" יש להניח כי היה קובע במפורש גם חלופה זו.

15. ואמנם, תקנה 3 לתקנות בתי הדין לעבודה (סדרי דין) תשנ"ב-1991, קובעת כי "א) מקום השיפוט הוא – (1) תובענה כאמור בסעיף 24(א)(1) לחוק – בית הדין האזורי אשר באזור שיפוטו נמצא מקום העבודה של העובד שהיא העבודה נושא התובענה, או שבאזור שיפוטו בוצעה העבודה; ...

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 42079-04-24 גבעוני נ' עמרם ואח'

תיק חיצוני:

או – אם המעביד הוא תאגיד – בית הדין אשר באזור שיפוטו נמצא משרדו הרשום בישראל או כל מקום אחר בישראל שבו הוא מנהל עסקיו."

16. מפסיקת בתי הדין לעבודה ניתן ללמוד על האבחנה בין "מקום עסק" או "המעסיק" לבין "מקום העבודה". כך למשל, בתב"ע (ארצי) נא/ 3-108 יהושע פוקס נ' אליסנט בע"מ, כג (1) 300 (1991) נקבע כי:

"... מבחינת סמכותו של בית-הדין, קובע- לא מקום מושבו של הנתבע, אלא 'מקום עבודתו של העובד שבגללו מוגשת התובענה'. גישה זאת מתיישבת עם דרכו של המחוקק הישראלי, הרואה קשר בין העובד לבין מקום העבודה. לענייננו, ראה מתקין התקנות לא לאלץ עובד ללכת ל'מקום מגוריו או מקום עסקו של הנתבע', אלא לאפשר לו לפעול למימוש זכויותיו במקום עבודתו".

17. בבר"ע (ארצי) 8040-03-14 מרכז החינוך העצמאי לתלמודי תורה ובתי ספר בתי יעקב נ' הדסה רדנר [נבו] (18.5.14), נקבע כי-

"בשונה מתקסד"א, הסמכות המקומית לפי תקנה 3(א)(1) לתקנות בית הדין נבחנת לפי שתי חלופות בלבד: האחת – "מקום העבודה" והאחרת – "מקום ביצוע העבודה". תקנה 3(א)(1) לתקנות אינה נוקטת את לשון תקנה 3(א)(1) לתקסד"א – "מקום העסק", אלא את הלשון "מקום העבודה". מששתי התקנות עושות שימוש במונחים שונים, אין מקום להקיש מפירוש האחת לפירוש השנייה.

18. ההבחנה בין "מקום עסק" ל"מקום עבודה" נדונה גם ב- בת"א (י-ס) מאי פלורה גולן נ' רן רהב [נבו] (21.4.25), שם נקבע כי את המונח "מקום עסק" שבתקנה 7 לתקנות יש לפרש כמונח מתחום הצרכנות. עוד נקבע, כי כאשר אין מחלוקת שהנתבעת איננה מנהלת "עסק", אין די כי המקום בו הוגשה התביעה הוא מקום עבודתה כדי לבסס סמכות מקומית. עוד נאמר בהקשר זה כי "מקום עסק אינו שקול (בהכרח) למקום עבודה, ולא בכדי לא נקבע כך בתקנה".

19. אין מחלוקת על כך שהנתבע 2 ולמעשה גם כל אחד מהנתבעים האחרים, איננו מנהל "עסק" בירושלים. אף אם כנטען ונראה כי על כך אין מחלוקת, מקום עבודתו של הנתבע 2 הוא בתחום שיפוט ירושלים, איך מדובר "בעסק" ואין די בכך כדי להקנות לבית המשפט בירושלים את הסמכות המקומית לדון בתביעה המופנית כנגדו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 42079-04-24 גבעוני נ' עמרם ואח'

תיק חיצוני:

20. לאור כל האמור לעיל, הרי שהסמכות המקומית לדון בתביעה איננה נתונה לבימ"ש השלום בירושלים כי אם לבימ"ש השלום בתל אביב.
21. בנסיבות העניין ובשים לב לכך שהצדדים טענו בקצרה ביחס לסוגיה וכי ההליך ממילא יימשך כסדרו בבימ"ש השלום בת"א- יישא כל צד בהוצאותיו.
22. המזכירות תעביר את התיק לכב' נשיאת בימ"ש השלום בת"א- יפו בכדי שתנתבה למותב.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשפ"ו, 07 דצמבר 2025, בהעדר הצדדים.

יעל ענתבי שרון, שופטת

